

Partners in zorg

Petra Van Laerhoven,
Patiëntenbegeleiding

Jens Van Gompel

Mien Stoffelen

ZOL tekende zopas het charter voor meer begeleiding van ouders van sterrenkinderen. Met het charter wil het Vlaams zorgnetwerk Sterrenkinderen ijveren voor betere informatieverstrekking en ondersteuning van ouders die hun (ongeboren) kindje verliezen.

Petra Van Laerhoven, patiëntenbegeleiding: "Ik begeleid jonge ouders op de materniteit, neonatologie en op maternele intensieve zorgen. In de 32 jaar dat ik dit werk doe, is de ondersteuning heel erg geëvolueerd. Als ouders slecht nieuws krijgen, zorgen wij voor de eerste opvang. We helpen met het administratief werk, maar brengen de ouders ook in contact met gespecialiseerde organisaties als zij dit wensen. Daarnaast zijn ook onze vroedvrouwen onderlegd om ouders op te vangen en is psychologische ondersteuning mogelijk. We hebben dus al een heel aanbod maar het kan altijd beter en elke vorm van opleiding is welkom. Daarom ondertekenden we het charter met plezier."

Mien Stoffelen en Jens Van Gompel verloren vorig jaar hun zoontje Otis na 24 weken zwangerschap. De zwangerschap was tot dusver perfect verlopen.

Mien Stoffelen: "Ik voelde me goed en de controles waren steeds prima. Ook de twintigwekenecho was goed maar in mei vorig jaar, rond 24 weken, kreeg ik last van erge rugpijn. We zijn uiteindelijk naar het ziekenhuis gegaan, dan waren we gerustgesteld dachten we."

"Vanaf toen is alles heel snel gegaan. De rugpijn bleken weeën te zijn en ik werd overgebracht naar ZOL in Genk. Ik kreeg weeënremmers, maar uiteindelijk ben ik toch de volgende dag al bevallen. Een donderslag bij heldere hemel."

"In de verloskamer werd ons door een vroedvrouw een koffertje van het Berrefonds aangeboden. Ook de foto's van Boven de Wolken werden genoemd. We waren heel dankbaar dat we er op dat moment gebruik van konden maken. Zo dragen Jens en ik nog altijd het armbandje uit de koffer, dat ook Otis rond zijn armpje kreeg."

"Omdat Otis even geleefd heeft, moesten we ook zijn geboorte aangeven bij de gemeente. Ook de begrafenisondernemer moest gecontacteerd worden. Petra heeft zoveel mogelijk van het papierwerk uit onze handen genomen. We kregen

ook psychologische hulp aangeboden", zegt Jens Van Gompel.

"Na onze thuiskomst volgde het zwarte gat. In het ziekenhuis zaten we echt nog in een veilige cocon. Thuis stonden familie en vrienden constant aan de deur maar dat mindert na een tijd. Vooral drie maanden na de bevalling, rond de uitgekende datum, hadden we het moeilijk. Een netwerk waarbij je als ouders hulp krijgt, zou voor ons zeker zinvol geweest zijn. Zelf de stap zetten naar ondersteuning is veel moeilijker."

Intussen zijn Mien en Jens 32 weken zwanger van een tweede zoontje. "Een onbezorgde zwangerschap zat er na onze eerste ervaring niet meer in. Op 27 weken ben ik uit voorzorg opgenomen op maternele intensieve zorgen. De monitor gaf ons de geruststelling dat ons kindje oké was. Ik moest vooral rusten. Intussen ben ik ontslagen uit het ziekenhuis en kan ik thuis verder rusten."

"Ik hou er rekening mee dat ons kindje vroeger geboren zal worden. Maar elke dag is een gewonnen dag." ■